

KARLIK (7) *sb m*

a jasne.

sg N karlik (6). ◇ D karlikowi (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI(XVIII) i XVIII w.

Dem. od „karzeł” ‘mężczyzna o anormalnie małym wzroście’; z neutralizacją funkcji deminutywnej; nanus, pumilio (a. pomilio), salapusijs Calep (7) : ten kárlik ízábelką thák długo liekł onego Rákufzániną w koláná/ bo mu iedno po koláná był/ áż padł BielKron 313, 313; iż iáko máłpá ludzkie ízáty ábo iako kárlik rośłego pácholká fuknią nálie biorą: obaczyfz że to nie ieft vbior ich SkarJedn 36; Calep 687b, 819b, [876]a, 939a.

Synonimy cf KARZEŁ.

*Cf **KARZEŁ***

ZCh